

Sygn. akt I ACa 47/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Zbigniew Grzywaczewski (spr.)
Sędzia:	SA Alicja Surdy
Sędzia:	SA Ewa Lauber-Drzazga
Protokolant	st.sekr.sądowy Dorota Kabala

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2015 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko L. W. i E. W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 23 września 2014 r., sygn. akt I C 1221/13

I. oddała apelację;

II. zasądza solidarnie od pozwanych L. W. i E. W. na rzecz powoda (...) w W. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów procesu za II instancję.

I ACa 47/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23.09.2014r., Sąd Okręgowy w Zamościu utrzymał w mocy wydany przez ten Sąd nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 7.10.2013r.

W uzasadnieniu Sąd I instancji podał, że w dniu 26 sierpnia 2009 roku Bank (...) S.A. zawarł z pozwanym L. W., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą: L. P. (...)” umowę kredytu obrotowego nieodnawialnego w walucie polskiej na kwotę 100000 zł. Kredyt udzielony został na okres od 26 sierpnia 2009 roku do 1 lipca 2012 roku.

Splata kredytu zabezpieczona została wekslem własnym in blanco kredytobiorcy wraz z deklaracją wekslową, poręczonym przez E. W. oraz dwiema hipotekami zwykłą łączną i kaucyjną ustanowionymi na nieruchomościach kredytobiorcy, a także przelewem wierzytelności pieniężnej

z umowy ubezpieczenia nieruchomości kredytobiorcy.

Do umowy dołączone zostały deklaracja wekslowa wystawcy weksla własnego niezupełnego (in blanco) oraz deklaracja wekslowa poręczyciela weksla własnego niezupełnego (in blanco) opatrzone podpisami L. W. i E. W..

W deklaracji zawarte było upoważnienie Banku (...) S.A. do wypełnienia weksla w każdym czasie na sumę odpowiadającą zadłużeniu kredytobiorcy wobec (...) S.A. z tego tytułu łącznie z odsetkami, prowizją i kosztami oraz opatrzenia datą płatności według uznania Banku.

W dniu 3 lutego 2011 roku Bank (...) S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) przeciwko L. W. i E. W.. Na wymagalne zadłużenie składały się należność główna w wysokości 84288,57 zł oraz odsetki w kwocie 5285,16 zł od zadłużenia przeterminowanego i postawionego w stan natychmiastowej wymagalności obliczone od kwoty należności głównej według zmiennej stopy procentowej wraz z dalszymi należnymi odsetkami od dnia 3 lutego 2011 roku naliczanymi od kwoty należności głównej.

Tytułowi temu została nadana sądowa klauzula wykonalności.

Następnie pismem z dnia 14 listopada 2011 roku wierzyciel, Bank (...) S.A., wniósł do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w O. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikom L. W. i E. W., na podstawie w/w bankowego tytułu egzekucyjnego.

Postępowanie to, na wniosek wierzyciela, zostało umorzone postanowieniem z dnia 22 lutego 2012 roku.

Na podstawie umowy z dnia 9 grudnia 2011 roku Bank (...) S.A. w siedzibą w W. sprzedał na rzecz(...) (...)przysługujące mu wierzytelności wraz z wszelkimi zabezpieczeniami.

W aneksie z dnia 4 stycznia 2012 roku strony potwierdziły, że w dniu 14 grudnia 2011 roku nabywca nabył od Banku wierzytelności.

W dniu 31 stycznia 2012 roku Bank (...) S.A. złożył na wekslu oświadczenie o ustąpieniu bez obliga na zlecenie (...) I(...).

Weksel został uzupełniony na kwotę 135232,95 zł płatną dnia 7 czerwca 2013 roku w Z..

Wezwania do wykupu weksla pozwani otrzymali 27 maja 2013 roku.

Należność wynikająca z weksla nie została przez pozwanych uregulowana.

Powyższy stan faktyczny, który między stronami nie był sporny, Sąd ustalił w oparciu o w/w dokumenty.

Na tej podstawie Sąd uznał, iż roszczenie powoda jest uzasadnione.

Prawo wekslowe rozróżnia weksle in blanco gwarancyjne i kaucyjne. Weksel gwarancyjny stanowi zabezpieczenie stosunku umownego zachodzącego między wystawcą weksla a osobą, której weksel jest wręczany, np. udzielonego kredytu. Z kolei weksel kaucyjny jest to weksel in blanco złożony na zabezpieczenie roszczeń mogących powstać w przyszłości z tytułu ewentualnych czynów niedozwolonych wystawcy weksla. Oba rodzaje weksli mogą być wypełnione dopiero wówczas, gdy wystawca nie wywiąże się w terminie z całości lub części zobowiązania, na zabezpieczenie którego został przyjęty weksel, względnie gdy wystawca dopuści się czynu niedozwolonego (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1960 roku, sygn. akt IV CR 910/59, NP 1961/819).

Co do zasady weksel nie może być uzupełniony, gdy nie zająd określone w deklaracji okoliczności uzasadniające uzupełnienie weksla. W szczególności nie jest dopuszczalne uzupełnienie weksla, gdy zobowiązanie, które weksel zabezpieczał, było nieskuteczne, np. nie powstało, umowa była nieważna (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2002 roku, sygn. akt V CKN 643/00, LEX nr 53146). Wierzyciel nie może również uzupełnić weksla, jeżeli zobowiązanie, które weksel zabezpieczał, uległo przedawnieniu (tak m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 października 1971 roku, sygn. akt II CR 277/71, OSPiKA 1972/8/139; z dnia 19 listopada 2004 roku, sygn. akt V CK 228/04, OSP 2005/11/130).

Zgodnie z wymogami określonymi w ustawie z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe (Dz. U. Nr 37, poz. 282 ze zm.) ważne zobowiązanie

z weksla in blanco może powstać, po uprzednim umieszczeniu na blankiecie podpisu wystawcy, dopiero w momencie wydania weksla wierzycielowi. Wywołuje ono pełne skutki prawne z mocą wsteczną, gdy weksel zostanie wypełniony i będzie odpowiadać wymogom określonym w przepisach.

Zatem właściwe uzupełnienie weksla stanowi podstawową przesłankę odpowiedzialności dłużnika wekslowego.

Ogólnie zobowiązanie wekslowe ma charakter abstrakcyjny, co oznacza, że jest oderwane od swojej podstawy prawnej. Jednakże, w sytuacji, gdy weksel in blanco wystawiony został w celu gwarancyjnym, to abstrakcyjny charakter zobowiązania ulega osłabieniu, bowiem dłużnik uzyskuje wówczas nowe uprawnienia, w tym do skorzystania z zarzutu wypełnienia weksla niezgodnie

z porozumieniem wekslowym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 13 lipca 2005 roku, I ACa 23/05, LEX nr 175166).

W niniejszej sprawie pozwani podnieśli zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową. Ciężar dowodzenia tej okoliczności

(art. 6 kc) spoczywał na pozwanych. To oni winni byli wykazać, że przedstawiony do wykupu weksel, który w niniejszym postępowaniu stał się podstawą powództwa został uzupełniony niezgodnie z treścią deklaracji wekslowej. Takiego dowodu jednak strona pozwana skutecznie nie przeprowadziła.

Weksel został uzupełniony przez stronę powodową, po przejściu uprawnień wierzyciela na skutek zawarcia umowy sprzedaży wierzycielności.

W jej wykonaniu na nabywcę (...)przeszły wszelkie prawa przysługujące dotychczas Bankowi (...) S.A., w tym również prawa wynikające z zabezpieczeń istniejących i zbywanych wierzycielności. Na tej podstawie powód wszedł w prawa wierzyciela, co dodatkowo na blankiecie weksla miało swoje odzwierciedlenie poprzez zamieszczenie klauzuli indosującej.

Zasadniczym sposobem nabycia wierzycielności wekslowej jest indos

(art. 11 Prawo wekslowe). Prawo dopuszcza jednak również przeniesienie praw z weksla na podstawie umowy przelewu wierzycielności, przy czym warunkiem dokonania takiego przelewu, zgodnie z art. 517 § 2 i art. 921¹² kc, jest wydanie nabywcy dokumentu weksla (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia

25 stycznia 2013 roku, sygn. akt I ACa 503/12, LEX nr 1298996). Wpisanie wierzyciela, jako remitenta na blankiecie weksla przed jego indosowaniem,

a w konsekwencji również wypełnieniem, w niniejszej sprawie nie uniemożliwił przeniesienia praw z weksla. Weksel bowiem nie zawierał żadnej klauzuli uniemożliwiającej dokonanie takiej czynności. Możliwym jest wprawdzie umieszczenie w deklaracji wekslowej zastrzeżenia, że prawa

z weksla nie mogą być przeniesione w jakiegokolwiek formie. Jednakże deklaracja wekslowa podpisana przez oboje pozwanych – L. W., jako kredytobiorcę i wystawcę weksla oraz E. W., jako poręczyciela – takiego zastrzeżenia nie zawierała. Stwierdzić zatem należy, że wskazanie zarówno w treści deklaracji, jak i na wekslu Banku (...) S.A., jako wierzyciela (remitenta) nie uniemożliwiło skutecznego przeniesienia praw

z weksla. Powód, w posiadaniu którego był weksel (art. 16 Prawa wekslowego) był zatem uprawniony do jego uzupełnienia zgodnie z deklaracją wekslową.

Co do zasady dopuszczalne jest bowiem przeniesienie na tę samą osobę wierzytelności ze stosunku podstawowego w drodze przelewu (art. 509 kc) oraz wierzytelności wekslowej w drodze indosu (art. 14 Prawa wekslowego).

W wyniku przelewu na nabywcę przechodzi wówczas ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego. Sam stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, zmienia się jedynie wierzyciel. Zachodzą tym samym podstawy do przyjęcia, że jeżeli remitent przeniósł weksel przez indos i dokonał również na rzecz indosatariusza przelewu wierzytelności ze stosunku podstawowego łączącego go z wystawcą, którą weksel zabezpieczał, indosatariusz wstąpił w miejsce zbywcy w stosunek podstawowy i stał się jego stroną (tak w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia z dnia 26 kwietnia 2012 roku, sygn. akt III CZP 6/12, OSNC 2012/12/137).

Choćby nabycie weksla in blanco przybierało zewnętrzną postać (formę) nabycia w drodze indosu, to zgodnie z dominującym poglądem, wywiera ono tylko takie skutki, jakie wynikają z przelewu wierzytelności (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2006 roku, sygn. akt I CSK 130/06, OSNC 2007/6/93 i przywołane tam orzecznictwo). W świetle obowiązujących norm prawnych, osoba, która otrzymała weksel in blanco, może go zatem przenieść na zasadach przelewu wraz z uprawnieniem do uzupełnienia na inną osobę, chyba że co innego wynika z upoważnienia do uzupełnienia. Zatem powód był legitymowanym do uzupełnienia weksla, a w konsekwencji do dochodzenia zapłaty sumy wekslowej w ramach postępowania sądowego.

Pozwani nie wykazali również, że suma wekslowa nie odpowiadała wysokości ich aktualnego zobowiązania z tytułu wystawienia weksla in blanco. Z deklaracji wekslowej wynikało, że wierzyciel miał prawo wypełnić weksel w każdym czasie na sumę odpowiadającą zadłużeniu kredytobiorcy łącznie z odsetkami, prowizją i kosztami. Dodatkowe zastrzeżenie uczynione zostało jedynie przy oświadczeniu poręczyciela, że zobowiązanie z tego tytułu (poręczenia weksla) jest ograniczone do kwoty 200000 zł. Weksel został uzupełniony na sumę 135232,95 zł, na którą składały się 84288,57 zł niespłaconej kwoty kapitału; 21971,99 zł odsetek karnych naliczonych przez Bank od kwoty niespłaconego kapitału na dzień 14 grudnia 2011 roku; 28856,71 zł odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP naliczane od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 15 grudnia 2011 roku do dnia płatności weksla; 115,68 zł kosztów. Kwoty te częściowo

(w odniesieniu do należności głównej i odsetek karnych naliczonych przez Bank od niespłaconego kapitału na dzień 14 grudnia 2011 roku) pokrywały się

z danymi zawartymi w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej oraz bankowym tytule egzekucyjnym. Oczywistym jest, że na ogólną sumę składały się również dalsze odsetki karne stanowiące czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP naliczane od kwoty niespłaconego kapitału, których wysokość stale rosła, podobnie jak zwiększające się koszty i opłaty. Wprawdzie zgodnie z art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 157) księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności nie mają mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym, to jednak Sąd wskazał, że pozwani poza ogólnym zakwestionowaniem sumy wekslowej nie przedstawili żadnych dalszych okoliczności na jego uzasadnienie. Pozwani nie wywiązali się z obowiązku zapłaty wobec Banku (...), konsekwencją czego było wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego i po zaopatrzeniu go w klauzulę wykonalności, prowadzenie na jego podstawie postępowania egzekucyjnego. Po sprzedaży wierzytelności i indosie weksla uprawnienie do jego uzupełnienia i tym samym dochodzenia roszczenia pieniężnego od pozwanych przeszło na powoda.

Pozwani podnosząc zarzut uzupełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową twierdzili również, że weksel uzupełniony został po upływie terminu przedawnienia roszczenia, które zabezpieczał. Z tym zarzutem również nie sposób się zgodzić. Wobec niewywiązywania się przez pozwanych ze spłaty (...) Bank (...) wystawił w dniu 3 lutego 2011 roku przeciwko dłużnikom bankowy tytuł egzekucyjny, a następnie wystąpił o nadanie sądowej klauzuli

wykonalności. Fakt ten, czyli złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności doprowadziło do przerwania biegu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 kc (tak: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 roku, sygn. akt III CZP 101/03, OSNC 2005/4/58, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 roku, sygn. akt II CK 276/04, LEX

nr (...), wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2012 roku, sygn. akt II CSK 203/11, LEX nr 1125087). Rozpoczął on bieg na nowo po zakończeniu postępowania w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności. Do kolejnej przerwy biegu przedawnienia doszłoby w momencie zainicjowania przez Bank postępowania egzekucyjnego, jednakże z uwagi na to, że postępowanie to zostało umorzone na wniosek wierzyciela, to faktycznie nie wywołało ono skutków prawnych, jakie co do zasady ustawa wiąże z wszczęciem postępowania egzekucyjnego. Cofnięty przez wierzyciela wniosek egzekucyjny nie wywołuje skutków prawnych związanych z jego wniesieniem, w tym nie przerywa biegu terminu przedawnienia (art. 825 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 i art. 203 § 2 k.p.c.) (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 maja 2010 roku, sygn. akt I ACa 100/10, Apel. W-wa 2011/1/2). W konsekwencji nie można było uznać, że wniosek egzekucyjny przerwał bieg przedawnienia. W niniejszej sprawie jedyna przerwa biegu przedawnienia nastąpiła w związku ze złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Z dokumentów znajdujących się w aktach wynika, że klauzula nadana została 7 marca 2011 roku. Od tej daty zatem należałoby liczyć bieg terminu przedawnienia.

Zgodnie z art. 118 kc, o ile przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W niniejszej sprawie roszczenie powoda było objęte trzyletnim okresem przedawnienia, co zgodnie podnosiły obie strony. Jego podstawą była bowiem umowa kredytowa zawarta przez Bank (...) S.A. z pozwanym L. W. prowadzącym działalność gospodarczą. Obie strony umowy, na dzień jej zawarcia, były zatem podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą. Kredyt miał być wykorzystany przez pozwanego na finansowanie bieżących zobowiązań wynikających z wykonywanej działalności. Charakteru zobowiązania nie zmieniło zbycie wierzytelności przez Bank na rzecz powoda (...) (...)

Skoro bieg terminu przedawnienia został przerwany złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i rozpoczął on bieg na nowo po zakończeniu tego postępowania, tj. najwcześniej z dniem 7 marca 2011 roku, to uzupełnienie weksla 24 maja 2013 roku nastąpiło przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia. Tym samym powód był uprawniony do dochodzenia od pozwanych roszczenia objętego wekslem.

Z tych też względów, na podstawie art. 496 kpc, Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu rozprawy, utrzymał w mocy nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Zamościu wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 7 października 2013 roku, sygn. akt I Nc 62/13.

W złożonej apelacji pozwani zarzucili zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 10 ustawy – Prawo wekslowe poprzez niewłaściwe jego zastosowanie wyrażające się w uznaniu, że weksel został uzupełniony zgodnie z deklaracją wekslową tj. przez podmiot uprawniony, w sytuacji gdy treść deklaracji wekslowej poprzez zindywidualizowanie podmiotu uprawnionego do uzupełnienia weksla pozwala przyjąć, iż tylko ten podmiot był uprawniony do wypełnienia tego dokumentu niezależnie od możliwości jego późniejszego zbycia w drodze indosu, czy też przelewu wierzytelności ze stosunku podstawowego.

Wnieśli o jego zmianę poprzez „uchylenie nakazu zapłaty i powództwa w całości”, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu.

Podniesiony w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 10 ustawy – Prawo wekslowe jest bezpodstawny, gdyż tenże Sąd prawidłowo ustalił, że pozwani nie udowodnili (art. 6 kc), iż powód uzupełnił weksel in blanco niezgodnie z zawartym porozumieniem tj. że powód nie był uprawniony do jego uzupełnienia.

Sąd Apelacyjny podziela wszystkie ustalenia i wnioski Sądu I instancji i uznaje je za własne.

Stwierdzić należy, że skarżący pozwani nie kwestionują ustaleń faktycznych Sądu I instancji, gdyż nie stawiają zarzutów naruszenia art. 233 § 1 kpc oraz błędów w ustaleniach faktycznych, a tylko wskazany wyżej zarzut naruszenia prawa materialnego (art. 10 ustawy – Prawo wekslowe), który ograniczają do powołania się na niewątpliwy fakt, iż w deklaracjach wekslowych wręczonych przez pozwanych wraz z wekslem in blanco swojemu kredytodawcy ((...)/M.) to tenże kredytodawca został wskazany jako uprawniony do „wypełnienia” tego weksla i tam miało być miejsce jego płatności i powołują się na wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9.09.2004 r., II CK 499/03 i z dnia 2.02.2006 r., II CK 392/05.

Zwrócić należy uwagę, że w orzeczeniach tych Sąd Najwyższy stwierdził, iż dłużnik wręczający weksel niepełny zasługuje na silniejszą ochronę prawną, wyrażającą się w postulatcie wykładni porozumienia wekslowego na jego korzyść, ale tylko w sytuacji, gdy możliwe są dwie lub więcej interpretacje oświadczeń woli stron, którą Sąd I instancji słusznie wykluczył.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 21.06.2006 r., I CSK 130/06 (OSNC 2007, z. 6, poz. 93), że sytuacje, w których składający podpis na wekslu in blanco imiennie upoważnia odbiorcę tego weksla do uzupełnienia, są sytuacjami typowymi i w odniesieniu do nich przyjmuje się, że odbiorca weksla in blanco imiennie określony w upoważnieniu do uzupełnienia może przenieść weksel in blanco wraz z uprawnieniem do uzupełnienia w drodze przelewu, chyba że co innego wynika z treści upoważnienia do uzupełnienia. Z faktu zatem samego imiennego udzielenia odbiorcy weksla in blanco upoważnienia do uzupełnienia nie można wywodzić woli stron wyłączenia możliwości przeniesienia uprawnienia do uzupełnienia.

Takie stanowisko zostało też wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25.11.2010 r., I CSK 387/10 (Legalis).

Nie może ulegać więc wątpliwości, że jeżeli pozwany (dłużnik) wręczył swojemu kredytodawcy ((...)/M.) weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową to typową sytuacją było to, iż w deklaracji tej jako osobę uprawnioną do uzupełnienia tego weksla wpisano tegoż kredytodawcę oraz wskazano jako miejsce płatności siedzibę tegoż kredytodawcy (pierwszego posiadacza weksla).

Nie można z tego wywodzić woli stron wyłączenia możliwości przeniesienia uprawnienia do uzupełnienia weksla. Trzeba bowiem pamiętać, że zgodnie z art. 509 § 1 kc, wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzycielność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to (...) zastrzeżeniu umownemu, a w orzecznictwie wyjaśniono, iż takie zastrzeżenie musi być zatem wyraźne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8.05.1997 r., II CKN 158/97, OSNC 1997, z. 10, poz. 156 i powołany wyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2.02.2006 r., II CK 392/05).

Teoretyczne wywody skarżących nie mogą zatem odnieść skutku.

Z tych względów, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu za II instancję orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, 105 § 2 i 391 § 1 kpc oraz § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 6 pkt 6 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490), które stanowią wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 75 % stawki minimalnej.

24.06.2015

ZG/ap